

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΑ

‘Ο διευθυντής των Κατέρων της Γουιένης κ. Λαμπά εφημέζετο για τις φάρσες που έπαιζαν εις βάρος των δημοσιογράφων που τον έπεσεύποντο. Μιά μέρα εδέχθη την επίσκεψιν ενός ‘Ιταλού δημοσιογράφου, ο οποίος του εδήλωσεν ότι είχε μεταβή κατ’ έντολή της κυβερνήσεώς του για να γράρημ ένα εκαιτάμιον σχετικώς με τή ζωή των καταδικών.

‘Ο Λαμπά ετέθη άμέσως στή διάθεσιν του ‘Ιταλού δημοσιογράφου και άνελαβε να τον οδηγήσθι στα διάφορα διαμερίσματα των Κατέρων. ‘Όταν ο ‘Ιταλός έτελειωσε την ξενειά του κ’ έτοιμαζοταν να γρή, ο κ. Λαμπά τον ερώτησε:

—‘Ε, λοιπόν, πώς σας φράντηκαν τά κάτεργα; Ποιές είνε ή έντιπόσεις σας;

—‘Η έντιπόσεις μου είνε άριστες, επανέλαβε ο ‘Ιταλός δημοσιογράφος. ‘Όλοι οι κατάδικοι σας έχουν ύψος άνθρώπου πολύ ενχειριστήμιον. ‘Ένας γέρως μονάχα είχε ύψος πολύ θλιβερό, όπως άντελήφθη.

—‘Α, ναι, ξερό!... ‘Εννοείτε τον Σαιν-Λεόν, είτε ο Λαμπά και σκιάοντας μυστηριώδως σ’ αυτί του ανοιμλήτου του του διηγήθηκε την ακόλουθη φανταστική ιστορία:

—‘Ακούστε, φίλε μου, θά σας παρακαλέσω αυτά που θά σας πώ να τά κρατήσετε μυστικά... ‘Ο Σαιν-Λεόν, λοιπόν, αυτός είνε φυσικότατο να είνε δυστυχής, γιατί, απόλυτοτατα, είνε άθωος!

—Τότε γιατί τον κρατάτε φυλακισμένον;

—Διάβολο! Για να παρηγορηθώ και να κάθονται φρόνημα οι άλλα κατάδικοι. Δέν είπατε πως τους είδατε νάμα απόλυτως ενχειριστήμιοι; —‘Ε, αυτό συμβαίνει, γιατί συνηθίζουν τή θέσιν τους με τή θέσιν του Λεόν κ’ ενχειριστόνται γιατί δέν κατεδικάσθησαν κ’ αυτού άδικως όπως αυτός. Το μόνο δυσχεστο στην ύπόθεσιν αυτή είνε ότι ο Σαιν-Λεόν είνε βαρεία άφροστος και θά πεινάη πολύ γρήγορα!... Θά μεί χειριστή λοιπόν καινούργιος άθώος. ‘Έχω γράφη επανειλημμένως στό Παρίσι ζητώντας ένα τέτοιο κατάδικον... Και ξερετε τί μου άπαντούν από το ‘Υπουργείον; —‘Δέν βρίσκειται, λέει, κανένας.»

‘Ο ‘Ιταλός δημοσιογράφος... ‘Έχαψε τήν τερατώδη ιστορίαν του Λαμπά κ’ όταν γρήσεν στή Ρώμη έγραψε εν εκάστει για τον άθώον κατάδικον της Γουιένης, προσκαλέας τήν ενδημίαν των άναγνωστών του.

‘Όταν κατάλαβε τέλος τήν γάρα του, έγραψε στό Λαμπά ένα άπειλητικό γράμμα: ‘Θάδω στή Γουιένη, τοί’γραφε, για να σας τραβήξω τ’ αυτά!»

Και ο πνευματώδης Λαμπά του άπάντησε: ‘Με τά μυαλά ποΐχετε δέν θ’ ά ρ ο υ ν τ ε στή Γουιένη, θά... σάς φ έ ρ ο υ ν τ ε

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Καλά ‘κανα κ’ άγάπησα κοντά στή γειτονιά μου, κ’ έχω τον ύμνο διάφορο και τά σκονιάτατά μου.

Ψηλέ λιγγέ μου τσελετι ή τις βλογιομοιμάδες, πέρασε από τήν πόρτα μου και πές δυό μαντινάδες.

Στό παραθύρι όπου είσα εσύ γραμφαλλιά δέν πρέπει, γιατί είσα εσύ γραμφαλλιά κ’ όπου έχει μάτια άς βλέπη.

Κλαίνε τά δέντρα και νερό και τά πουλιά γ’ αέρα, κλαίνε κ’ έμέ τά μάτια μου για όσνα φύλλα-μέρα.

Τό γιασεμί μαράνεται και πέφτει ενήλο-φύλλο, τον παντρεμένον άνθρώπο μην τονε κάνης φίλο.

‘Εγώ αγαπά σας και τους δυό μόνο μη σκοποθήτε, και πάρτε τό μαχαίρι μου να με διαμοραστήτε.

τα. ‘Ο άνεμος και ή βροχή έμαστίγιοναν τό χόρτο και τά δέντρα. Πύρινα φείδια διεσχίζαν τά σύννεφα στό σκοτεινό ούρανο. ‘Ο Γεράφδος αφίγγει ακόμα άπάντο στο στήθος του τήν πέτσινη τσαντα...

‘Έξαφνα όμως πετάγεται επάνω με μιάς... ‘Ένας κεραυνός θαρρεξί και τον χτύπησε στό κεφάλι. ‘Όρμηως έξω, ο σκύλλος του τον ακολουθά και άλλαχτά όλοένα. Μα ή αστραπή, ή βροντές, οι κερανοί, στήθιον ένα μακιζέριο χορό γύρω του...

Τήν άλλη μέρα οι χωριάτες του ‘Όοστμαλ βόηκαν τό πτώμα του τοσπανού στην κοιλάδα. Το είχε μαρσίσει ο κεραυνός, ή φωτιά του τοσπανού! Στό στήθος του εσφιγγε ακόμα τήν πέτσινη τσαντα. Δέπλα του κ’ ο σκύλλος του κοιτότανε νεκρός. Στην κοιλάδα βόηκαν και τό πτώμα του ταξειδιώτη. Και ή ιστορία μαθεύθηκε. Είνε μια από τις παραδόσεις της Φλαμανδίας ή ιστορία του Γεράφδου, που έγινε έμπρηστής και δολοφόρος.

ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο ποιητής και ο εφευρέτης

Πρό μηνός συνεληρόθησαν σαράντα χρόνια άπ’ τήν ήμέρα που πέθανε ο περίφημος Γάλλος ποιητής και διηγηματογράφος Βιλλέ ντε λ’ Πι ‘Αντάμ. ‘Επί τή εικόναία αυτή ο φίλος του Λεόν Ντεφρόν δημοσίευσεν στό φιλολογικό ‘Εσμή της Γαλλίας μερικώς άναμνήσεις του σχετικώς με τις τελευταίες του στιγμές.

Μεταξύ των άλλων διηγείται εκεί, ότι, χωρίς στην εδσπλαγία μερικών φίλων του, ο συγγραφέας των ‘Εσμηρών Διηγηματογράφος δέν άπάσθε μέσα στην αθλιότητα σαν τον τελευταίο Ζητιάνο. ‘Ο φίλος του Βιλλέ ντε λ’ Πι ‘Αντάμ, και ιδιαίτερος ο μέγας ποιητής Μολιέρη, ή Ζυπ και ο ‘Αλέξανδρος Δουμάς υίός, μόλις εκείνος έπεσε άρρωστος και ή κατάστασιν του άρχισε να προκαλή άνησυχίες, δι-οργάνωσαν ένα έθρονον και έτσι κατόρθωσαν να του εξασφαλίσουν στέγη, τροφή και περιποίησι, γιατί, ως γνωστόν, προηγουμένως κωμόταν κάποι άπ’ τις γέφυρες του Παρισιού, στερούμενος και αυτού του ρομού του. Τήν έποχή εκείνη βρισκόταν στο Παρίσι και ο περίφημος ‘Αμερικανός εφευρέτης ‘Εδίσσον. Οι φίλοι λοιπόν του έτοιμοθάνατου άπειθύνησαν και σ’ αυτόν, ελπίζοντας ότι θά συνεισέφερε ενχάριστος, γιατί ο Βιλλέ τον είχε άθανάσει σ’ ένα έργο του, τή ‘Μέλλουσα Εύω. Μα ο ‘Εδίσσον, μόλις τού έκαναν τή σχετική παρακάλησι, τότε είπε:

—Δέν μου περισσεύει ούτε μια πεντάρα για ένα τεμπέλη!...

Μία προφητεία που δέν πραγματοποιήθηκε

Είνε γνωστόν ότι οι δυό μεγάλοι Γάλλοι ποιητά του παρελθόντος αιώνος, ο Βιστού Ουγκώ και ο ‘Αλφρέν ντε Μυσσέ, ήσαν τακτικώνας επί πολλά χρόνια, μη κανείς δέν ξερετι την άποψή του καργά τους αϊτού. Μαθέτι την λοιπόν: ‘Ένα βράδυ, κατά τό 1835, ο Μυσσέ και ο Ουγκώ, ο οποίος ως τότε ήσαν συνδεδεμένοι στενωτάτα, έβγαναν από τό φιλόλογικό σαλόνι της κ. ντε Ζιραντέν, όπου είχαν περάσει τό απόγευμά τους. Οι δυό ποιητά μιλούσαν για τήν τέχνη τους και, σέ μια στιγμή, ο Ουγκώ παρητήρησε στο Μυσσέ, ότι τά ποιητά του θά κερδίζαν πολύ αν εφόρσεγε περισσότερο τήν προσοχία των στήθων τους.

‘Αμέσως ο Μυσσέ θήμωσε και διακόπτοντάς

τον άπότομα, του είπε:

—Μή μου ψέγετε τους στίχους μου!... Οι στίχοι μου και μετά ένα αιώνα θά είνε γνωστοί σ’ όλο τον κόσμο, ενώ οι δικοί σας θά έχουν λησμονητή έντελως...

‘Εκατό σχεδόν χρόνια έχουν περάσει από τότε, μη ούτε τά ποιήματα του Ουγκώ λησμονήθηκαν, ούτε και του Μυσσέ...

‘Η φιλαργυρία ενός συγγραφέως

‘Η φιλαργυρία του Λουί Μενάο, Γάλλου συγγραφέως και ποιητού του τέλους του περασμένον αιώνος, ήταν παρομοιώδης. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε τήν εκκληζή του μεγάλου ποιητού και φίλου του Λεζόντ ντε Λιλ, όταν μια μέρα τον άκουσε να τον προσκαλή σέ γείμα. ‘Ότισσο, δέχτηκε πρόθημα, ενχειριστώντας τον για τήν ενγευειά του, και τον άκολούθησε. Μα ο Μενάο, αντί να τον οδηγήσθι σέ κανένα ρεστοράν, τον παρήσεως προς τους κήπους του Λουξεμβούργου, όπου άνοιξε μια άτελειώτη κουθέντα μαζί του. Το μεσημέρι είχε περάσει πια, ο Λεζόντ ντε Λιλ πεινούσε, μη ο Μενάο έξακολουθούσε τή φλαγγία του, χωρίς καμιά διάθεσι να τελειώση καμιά φορά. Τέλος ο Λεζόντ ντε Λιλ δέν έκατηήθηκε και του είπε:

—Μου φαίνεται πως είνε πια ώρα για τό γείμα... Ποι θά φάμε;...

—Μά... νά... εκεί!... του άπάντησε ο Μενάο, δείχνοντάς του ένα πάγκο του πάρκου και βγάζοντας από τήν τσέπη του μια εφημερίδα, μέσα στην όποία ήσαν τυλιγμένα δυό κομμάτια ψωμιού και λίγο κεφαλοτύρι, τά μόνα φαγητά του... πλουσίον αυτού γευμάτου!...

ΠΩΣ ΘΑ ΕΛΥΕΤΟ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

‘Ο πρόκληση ντε Λιγν έλεγεν ότι ο θεσμός του γάμου έπρεπε να μετατραπή σ’ ένα είδος πολυμετούς εννοιασώσεως της συζύγου, μη διακίμα του έννοιασώτου ν’ αγοράζή τό έννοιασώμενον, εάν τού εφύρασε τού γούστου του.